

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 20 1 Σεπτεμβρίου 1999

Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΙ

Σταματῶ σκεπτικὸς καὶ προβληματισμένος μπροστά στὰ διαφημιστικὰ σπότης. Στὶς εὐρηματικὲς σκηνοθεσίες, πού στοχεύουν στὴ συναρπαγὴ. Πού ἀγωνίζονται νὰ σπρώξουν βίαια μέσα στὴν ψυχὴ μας τὴ σφραγίδα τῆς δῆθεν γνησιότητας καὶ καταλληλότητας τῶν πρὸ ὑποπτῶν προϊόντων. Ἡ εἰκόνα καὶ ὁ λόγος, ἡ αἰχμαλωσία τοῦ ματιοῦ καὶ ὁ ἐντυπωσιασμός τῆς ἀκοῆς χρησιμοποιοῦνται, γιὰ νὰ μαντρώσουν στὸ γκέττο τῆς καταναλωτικῆς νοοτροπίας τοὺς ἀνύποπτους ἢ τοὺς ἀνένταχτους. Νὰ τοὺς κάνουν ὁπαδούς καὶ πελάτες. Ὑπηρέτες τοῦ πολιτικοῦ σχηματισμοῦ. Χρῆστες τῶν ἀγαθῶν τῆς σύγχρονης τεχνητῆς ἀφθονίας. Καὶ κράχτες τῆς εὐμάρειας.

Σταματῶ, προσπαθῶ νὰ διερευνήσω τὴν τεχνικὴ καὶ τὰ παρασκήνια τῆς σύγχρονης διαφημιστικῆς καμπάνιας καὶ διερωτῶμαι: Πῶς μπορεῖ ἡ διαφήμιση, σὰ μέθοδος προσελκύσεως καὶ πειθοῦς, νὰ περάσῃ στὴν πρακτικὴ τῆς Ἐκκλησίας; Πῶς μπορεῖ νὰ ἐμφανίσῃ τό μέγεθος καὶ τίς παραμέτρους τῆς Εὐαγγελικῆς ἀλήθειας στὸ λαό, πού καθηλώνει τό βλέμμα του στὶς ὀθόνες τῶν τηλεοράσεων καὶ στηλώνει τὴν ἀκοή του στὰ ἡχεῖα τῶν ραδιοφώνων;

Ἡ διαφήμιση, καθὼς βρίσκεται ἐνσωματωμένη στὴ διαπλοκὴ τῶν πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν συμφερόντων, εἶναι παραπλάνησι. Εἶναι σκόπιμη καὶ διακριτικὴ ἀπόκρισι τῶν μειονεκτημάτων. Καὶ φωτισμός τῶν στοιχείων, πού γοητεύουν καὶ αἰχμαλωτίζουν τὴν προσοχή τῶν ὑποψήφιων ὁπαδῶν ἢ πελατῶν. Δηλαδή, εἶναι ἀπάτη. Εἶναι εἰκόνα μαγευτικὴ, ἥχος παραπλανη-

τικός, ἐπιχειρήματα εὐρηματικά, ἱκανά νά ἐντυπωσιάσουν, νά πείσουν καί νά παρασύρουν.

Πῶς εἶναι δυνατόν αὐτή ἡ τεχνική τῆς ἀπάτης νά γίνη ἀχθοφόρος τῆς ἀλήθειας; Νά ὑπηρετήσῃ τή μεταφορά τοῦ θεϊκοῦ μηνύματος ἀπό τόν οὐρανό στή γῆ; Πῶς νά ἱστορήσῃ, μέ τόν ἀπαιτούμενο σεβασμό καί μέ τήν ἀπαραίτητη ἀκρίβεια, τά μεγάλα γεγονότα τῆς ἀνθρωπότητος; Πῶς νά δώσῃ τό πλέγμα τῶν περιστατικῶν, στά ὁποῖα πρωταγωνιστεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί στά ὁποῖα συνεργάζεται καί συνεπικουρεῖ ἡ δική μας ἀδύναμη θέλησι;

Υπάρχουν παράγοντες μέσα στήν Ἐκκλησία μας, πού, ξετρελαμένοι ἀπό τίς τρομακτικές δυνατότητες τῶν διαφημιστικῶν σπότης, πασχίζουν νά τά ἀντιγράψουν, γιά νά περάσουν τό Εὐαγγελικό μήνυμα στό δίκτυο τῆς μαζικῆς προπαγάνδας. Καί ἐμπιστεύονται τό θησαυρό τῆς Ἀγιοπνευματικῆς μαρτυρίας στό πλουμιστό ὄχημα τῆς διαφημίσεως. Στήν τέχνη τῆς μαγείας. Στήν πλαστή καί πλασματική ἀνάδειξι καί ἐπιβολή προσώπων καί γεγονότων. Στό σύστημα, πού μεταχειρίζεται ἀδιάκριτα καί ἀνεμπόδιστα τό μακιγιάζ, τή σοφιστεία, τήν ἐπεξεργασία τῆς εἰκόνας, τήν πλοκή κάποιου μύθου καί παγιδεύει τούς ἀκροατές καί τούς τηλεθεατές.

Αν ἡ Εὐαγγελική ἀλήθεια πάψη νά μεταδίδεται μέ δέος, στήν ἀτμόσφαιρα τῆς Εὐχαριστιακῆς κοινωνίας, ἃν δέ διαβιβάζεται ὡς ἐμπειρία τῶν ἀνθρώπων, πού γεύτηκαν «ὅτι χρηστός ὁ Κύριος», ἃν καταντήσῃ σπότη καί ψυχρή πληροφορία τοῦ διαδικτύου ἢ διαφήμισι τῆς ἰθόνης, θά διολισθήσῃ στό κύκλωμα τῆς στρεβλώσεως καί θά καταντήσῃ διαφημιστικό ὑλικό, ἱκανό νά ἐντυπωσιάσῃ ἐπιφανειακά τούς θαμῶνες τῶν ἡλεκτρονικῶν Μέσων Ἑνημερώσεως, ἀλλά ἀνίκανο νά ὀδηγήσῃ στή γεῦσι τῆς λυτρωτικῆς Χάριτος καί τῆς κοινωνίας μέ τό πρόσωπο τοῦ σαρκωμένου Λόγου. Θά ἀφήσῃ μιὰ λάμψι ἢ σεναριογραφία. Θά συνεπάρῃ ἡ εἰκόνα. Θά κεντρίσῃ τήν ἀκοή τό δουλεμένο σύνθημα. Ἀλλά δέ θά μιλήσῃ ἄμεσα στίς καρδιές καί δέ θά ὀδηγήσῃ στή σύνδεσι μέ τήν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας καί μέ τίς ἀνεξίτηλες προσωπικές ἐγγραφές τῶν ἀγίων μας.

Η διαφήμισι ἐπικαλύπτει τήν ἀλήθεια μέ τά ψιμύθιά της. Ἡ ἀλήθεια ἐπιβάλλεται μέ τή λιτότητά της καί μέ τήν καθαρότητά της. Ἡ διαφήμισι προκαλεῖ μαζική παράκρουσι. Ἡ ἀλήθεια χειραγωγεῖ προσωπικά στήν κοινωνία μέ τό Θεό καί στήν ἀναγνώρισι τῶν μυστηρίων τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ διαφήμισι βγαίνει ἀπό τά ἡλεκτρονικά κουτιά. Ἡ ἀλήθεια ἀναβλύζει αὐθόρμητα καί ζωντανά ἀπό τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, πού τήν ἀνακάλυψαν, τήν ἀγάπησαν καί τήν ὑπέρβησαν.

Η πλαστογραφία καί... ὁ Χριστόδουλος

Μήνες σέρνεται στά γήπεδα τῆς δημοσιογραφίας καί στούς κλειστούς χώρους τῆς προσωπικῆς ἐπικοινωνίας ἡ εἰδεχθέστατη πρᾶξι τῆς πλαστογραφίας, πού πλήγωσε καί σπύλωσε τήν ιερότητα τῆς Συνοδικῆς διασκέψεως καί εὐτέλισε τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τῆς παράτολμης καί προκλητικῆς ἐπεμβάσεως κάποιου ἀσυνείδητου ιεράρχη στή διαδικασία ἐκλογῆς Μητροπολίτη γιά τή «μή κενή» ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς. Ἡ ἀνέντιμη παρέμβασι ἐγίνε τό Μάιο τοῦ 1994. Ἀποκαλύφθηκε, ὅμως, μόλις τό Μάρτιο τοῦ 1999, ὅταν ἐπίλεκτα μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς προσέφυγαν στά τακτικά δικαστήρια καί ζήτησαν τά πρακτικά καί τά ψηφοδέλτια τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς.

Εἰδικές γραφολογικές ἔρευνες ἀπέδειξαν, ὅτι βέβηλο χέρι ἀλλοίωσε τή θέλησι ἑνός Μητροπολίτη, διαγράφοντας τό «Ναί», πού εἶχε γράψει κάτω ἀπό τή στήλη μέ τήν ἔνδειξι «Δί' ἐκλογῆς» καί χαράσσοντας ἕνα δεύτερο «Ναί» στή στήλη, πού εἶχε τήν ἔνδειξι «Διά καταστάσεως», δηλαδή «διά μεταθέσεως». Ἐκτός ἀπό τήν παρέμβασι αὐτή, πού εἶναι καθαρή πλαστογραφία καί ἀπάτη, ἀσύμβατη μέ τήν ιδιότητα τῶν ἐπισκόπων, πού κάθον-

ται «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ», καί τήν ιερότητα τοῦ Συνοδικοῦ σχήματος, ἡ ἐκλογή αὐτή παρουσιάζει καί ἄλλες περιπτώσεις πλαστογραφίας, «καρμπινάτες» ὅπως τίς χαρακτήρισαν εἰδικοί γραφολόγοι. Ἐξί ψηφοδέλτια εἶναι γραμμένα ἀπό τό ἴδιο χέρι. Ἀπό Ἱεράρχη, πού παρενέβη, (κατά τήν ψηφοφορία ἢ μετά, ἄγνωστο) καί συμπλήρωσε τά ἐξί ψηφοδέλτια, σύμφωνα μέ τή δική του προτίμησι. Πρός τήν ἄποψι, ὅτι ἡ παρέμβασι καί ἡ πλαστογραφία ἐγίνε μετά τήν ψηφοφορία, συνηγορεῖ καί τό γεγονός, ὅτι τά ψηφοδέλτια αὐτῆς τῆς ψηφοφορίας ἔχουν μένει ἀνυπόγραφα. Ἐνῶ τά ψηφοδέλτια τῆς δευτέρης ψηφοφορίας, πού ἀναφέρεται στό συγκεκριμένο πρόσωπο, ἔχουν τρεῖς μονογραφές, τοῦ προέδρου τοῦ Σώματος, Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ καί τῶν δυό μελῶν τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, τά ψηφοδέλτια τῆς πρώτης ψηφοφορίας εἶναι χωρίς καμιά μονογραφή. Ἡ παράλειψι αὐτή, σκόπιμη προφανῶς, μεθοδεύτηκε ἀπό τόν πλαστογράφο Ἱεράρχη, γιά νά ἐξασφαλιστῇ ἡ δυνατότητα νά παρέμβῃ καί νά διαπράξῃ τό ἐγκλημα του.

Ὅλη αὐτή ἡ σειρά τῶν γεγονότων, μελανή καί ρυπαρή σελίδα τῆς νεώτερης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἔκανε τό γύρο στά ἐκκλησιαστικά περιβάλλον-

τα όλόκληρης τῆς ἑλληνικῆς ἐπικράτειας, δρασκέλισε τὰ κράσπεδα τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης καί ταξίδεψε στά πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Οἱ Ἕλληνες ἐπίσκοποι, πού ἔχουν θησαυρισμένες φρικτές ἐμπειρίες ἀπό τίς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί ἀπό τίς προκατασκευασμένες ψηφοφορίες, δέν ταλαντεύτηκαν στήν ἀμφιβολία. Ἄλλωστε καί τὰ ντοκουμέντα ἦταν τόσο πειστικά, τόσο καραμπινάτα, πού δέν ἄφηναν περιθώρια γιά ἐπιφύλαξι ἢ γιά ἀμφισβήτησι. Ἐκεῖνο, πού τούς προξένησε κατὰπληξι καί ἀγανάκτησι, ἦταν ἡ δημοσίευσι τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρα, πού τούς ὠδήγησε στήν ἀναγνώρισι τοῦ προσώπου τοῦ πλαστογράφου. Ἡ ἐξοικειώσι τους σταύς γραφικούς χαρακτήρες τῶν ἀδελφῶν καί συλλειτουργῶν τους, ἐξ αἰτίας τῆς πυκνῆς ἀνταλλαγῆς ἐγγράφων καί ποικίλης ἀλληλογραφίας, τούς ἔκανε νά ἀναφωνήσουν: Αὐτός;... αὐτός;... Ὡστε εἶναι πλαστογράφος; Ὡστε, μεθοδεύοντας τή δική του ἀνάδειξι, τόλμησε νά πλαστογραφήσῃ τή θέλησι πέντε Μητροπολιτῶν, γιά νά προωθήσῃ στό θρόνο τῆς Ἀττικῆς τό φίλο του; Τό Μητροπολίτη, πού σέρνει ξωπίσω του, σάν βιοματικό ἀπόθεμα, μόνο σκάνδαλα καί ληστείες; Καί βγαίνει ὁ πλαστογράφος συνιεράρχης μας στίς τηλεοράσεις καί μιλάει μέ πάθος γιά τό Συνοδικό πολίτευμα καί γιά τή λειτουργία τῆς Συνόδου τῶν ἐπισκόπων, πού τήν κατευθύνει τό Πανάγιο Πνεῦμα;

Ἡ ἐκπληξι τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας πέρασε στίς διαβουλεύσεις τους, ἔγινε θέμα πρώτης διαλογῆς, προωθήθηκε ὡς ἐρώτημα πιεστικό στίς συνειδήσεις τους.

Ἀλλά σταμάτησε ἐκεῖ. Δεμένοι ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλο μέ τό σκοινί τῆς διαπλοκῆς τοῦ φόβου καί τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων, δέν τόλμησαν νά μεταποιήσουν τό αἶσθημα τῆς ντροπῆς καί τήν ἀγανάκτησί τους σέ ἐπίσημη διαμαρτυρία πρὸς τό διοικητικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο. Κάποιοι ἀπό αὐτούς περιωρίστηκαν νά δηλώσουν σέ στενὸ κύκλο, ὅτι θά φέρουν τό θέμα στή Συνέλευσι τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τόν προσεχῆ Ὀκτώβριο καί θά ζητήσουν νά διαλευκανθῇ πέρα γιά πέρα ἡ ἀπαίσια πρᾶξι καί νά καταλογιστοῦν εὐθύνες στόν ἀσυνείδητο πλαστογράφο.

Σέ ἄλλο ἐπίπεδο καί μέ ἄλλη εὐχέρεια, οἱ δημοσιογράφοι, πού διάβασαν τίς ἐπίσημες ἐκθέσεις καί ὅλα τὰ ἀποδεικτικά στοιχεῖα τῆς πλαστογραφίας, ἔκαναν τό θέμα πρωτοσέλιδο. Τό πέρασαν στίς ἐφημερίδες τους καί πληροφορήσαν τό λαό τοῦ Θεοῦ, τόν ἐκπληκτο καί κεραυνοβολημένο λαό, ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες, αὐτοί, πού δίνουν ὄρκο ὑποταγῆς στό Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί στούς Ἱερούς Κανόνες, κατρακύλησαν τόσο πολύ, ὥστε νά μὴ διστάζουν νά πλαστογραφοῦν τήν ψήφο τῶν συναδέλφων τους καί νά ἀναγκάζουν τό ὁδηγητικό Ἅγιο Πνεῦμα νά περνᾷ ἀπό τήν ἀτραπὸ τῶν ἀθλιότητων τους καί τῶν πλαστογραφιῶν τους.

Σ' ὁλόκληρη αὐτὴ τήν πανελλαδικὴ ἀναταραχὴ, ὁ μόνος, πού ἔμεινε ἀπαθής, σιωπηλὸς καί ἀνέκφραστος, εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Σά νά μὴν ἔγινε σεισμός. Σά νά μὴν ἀποκαλύφθηκε σκάνδαλο, πού ἰσοδυναμεῖ μέ ἔκρηξι ἡφαιστείου. Σά νά μὴ τραντάχτηκε τό κτίριο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

καί νά μήν ἀνατράπηκαν θεσμοί αἰώνιοι. Ὁ Μακαριώτατος, ἐπιβεβαιώνοντας τή χαρακτηριστική ιδιότητα, πού τοῦ προσδίδει ἡ προσφώνησι, παρέμεινε καί παραμένει «μακάριος» ἢ, ἀκριβέστερα, «μακαριώτατος». Καμιά ἔνδειξι αἰφνιδιασμοῦ. Καμιά ἔκφρασι λύπης. Καμιά κίνησι γιά νά διαλευκανθῇ τό σκάνδαλο. Καμιά παραπομπή τοῦ θέματος σέ ἀνακριτή. Καμιά-ἔστω-συζήτησι μέσα στή Διάρκη Ἱερά Σύνοδο. Ὁ «Μακαριώτατος» συνεχίζει νά γελάει. Νά χαριεντίζεται στίς δεξιώσεις μέ τίς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας. Νά περιοδεύη στά πανηγυράκια, ἐκεῖ, πού μαζεῦεται κόσμος καί προθυμοποιεῖται νά τόν ράνη μέ ἀνθοπέταλα. Νά ἐξαγγέλλη μεγάλοπνοα καί βαρύγδουπα προγράμματα, πού καταχωροῦνται στά κατάστιχα τῶν «θά», τῶν ἀνεύθυνων ὑποσχέσεων καί πού δέν ἔχουν καμιά προοπτική νά μετουσιωθοῦν σέ πρᾶξι. Δηλαδή, μέ μιά λέξι, νά χορατεύη. Τό πρόβλημα τῆς πλαστογραφίας τό προσπερνάει μέ ναρκησιισμό καί μέ περιφρόνησι. Μέ τήν ἄρνησι νά σταθῇ ὑπεύθυνα καί νά κουβεντιάσῃ. Μέ τό χτύπο τῆς ράβδου του, πού δηλώνει τήν ἀποφασιστικότητα καί τήν ἀλαζονεία τῆς ἐξουσίας. Ἡ πού προδίδει τό μέγεθος τῆς ἐνοχῆς του. Τήν ἀνάμειξι του στή σκοτεινὴ ὑπόθεσι. Καί τό φόβο τῶν ἀποκαλύψεων, πού φωλιάζει στό βαθύτερο «εἶναι» του.

Νά πιστεύη, ἄραγε, ὁ Μακαριώτατος, ὅτι, μέ τήν τακτική τῆς σιωπῆς, θά καταφέρῃ νά παρακάμψῃ τό Μαλέα τῆς καθολικῆς ἀγανακτήσεως; Ὅτι μέ τόν καιρό θά κοπάσῃ ὁ σάλος καί θά λησμονηθῇ ἡ ἀπαίσια πρᾶξι τῆς πλαστογραφίας, πού καταλύει ὁλόκληρη

τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καί ὑποβαθμίζει τό ἀνώτατο ὄργανο διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας μας σέ διοικητικό συμβούλιο ἔσχατης καταπτώσεως; Νά ἀκολουθῇ τή συμβουλὴ του πασᾶ, πού τά δύσκολα θέματα τά πετοῦσε κάτω ἀπὸ τό ντιβάνι του, γιά νά σαπίσουν καί νά λησμονηθοῦν;

Καί ἀπὸ κοντά, στά ἴχνη τοῦ προισταμένου τους καί ὅλοι ἐκεῖνοι, πού συναποτελοῦν τήν ἀρχιεπισκοπικὴ καμαρίλα. Οἱ ρασοφόροι, πού τούς ἀπομάκρυνε ὁ διάδοχος Μητροπολίτης Δημητριάδος, γιά νά καθαρίσῃ τήν αὐλή του ἀπὸ τούς δακτυλοδεικτούμενους καί τούς μάζεψε ὁ κ. Χριστόδουλος, γιά νά συγκροτήσῃ τή δική του αὐλή. Ὅλοι αὐτοί, μέ ἐπικεφαλῆς τό χοράρχη τῶν κολάκων δημοσιογράφο, ἐξακολουθοῦν νά φωνάζουν «ζήτω» καί νά καμώνωνται, πὼς δέν ἀκοῦν τό βαρὺ κατηγορητήριο. Οἱ ἀνταποκριτές τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων τούς κυκλώνουν καί ζητοῦν διευκρινίσεις γιά τό θέμα τῆς πλαστογραφίας. Τί ἔγινε καί πὼς ἔγινε. Ποιὸς εὐθύνεται γιά τήν ἀνέντιμη πρᾶξι καί ἂν θά κινηθῇ ἐναντίον του ἡ διαδικασία, πού προβλέπεται ἀπὸ τούς Ἱερούς Κανόνες. Καί κείνοι, «αἰδημόνως», σιωποῦν. Κατεβάζουν τό βλέμμα, σφραγίζουν τά χεῖλη καί περιμένουν νά μετατοπιστῇ τό δημοσιογραφικὸ ἐνδιαφέρον σέ ἄλλο κύκλο θεμάτων. Καί μόνο, ὅταν τό θερμόμετρο τῆς πιέσεως ἀνεβαίνει, λύνουν τή σιωπὴ τους καί ἐκτοξεύουν τόν αἰῶλο ἰσχυρισμό, ὅτι τό ἔγκλημα τῆς πλαστογραφίας δέν ἔχει ἀποδειχτῇ. Ἀλλά, ἂν πραγματικά τό ἔγκλημα δέν ἔχῃ ἀποδειχτῇ, ἂν ὅλες οἱ καταγγελίες, πού εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητας, παραμένουν μετέωρες καί

αστήρικτες, τότε ή σιωπή σηματοδοτεί ένα δεύτερο έγκλημα. Τό έγκλημα τής συγκαλύψεως. Χρέος του προκαθήμενου καί όλόκληρης τής εκκλησιαστικής διοικήσεως ήταν, από τήν πρώτη άρχή, πού διατυπώθηκε ή μομφή, νά κινήση τό μηχανισμό τής εκκλησιαστικής δικαιοσύνης, νά διαλευκάνη τήν πλεκτάνη καί νά τιμωρήση παραδειγματικά τούς ένόχους. Καί όχι μόνο αυτό. Ή αναπόδραστη προέκτασι του χρέους ήταν νά σταλή ό φάκελλος στόν αρμόδιο εισαγγελέα, γιά νά ενεργήση καί αυτός, σύμφωνα μέ τήν επιταγή του Νόμου καί νά στείλη στό έσώτερο άντρο τής φυλακής όλους εκείνους, πού αποτόλμησαν νά σπιλώσουν τίς ύπολήψεις άνεύθυνων(!) καί άξιοσέβαστων(!) Άρχιερέων. Ή σιωπή είναι φυγή. Καί ή φυγή προδίδει ένοχή.

Ή τακτική αυτή αποτελεί τό δεύτερο μεγάλο άμάρτημα, πού ύπογραμμί-

ζει τό σκοτεινό ρόλο του προκαθήμενου καί τής συνοδείας του στήν ύπόθεσι τής πλαστογραφίας καί στήν αντικανονική καί παράνομη μετάδεσι του Μητροπολίτη Μπεζενίτη στή Μητροπολιτική έδρα τής Άττικής. Μειώνει τό κύρος του πρώτου επισκόπου τής ελληνικής Έκκλησίας. Έκδέτει τή Διαρκή Έιρά Σύνοδο καί όλόκληρο τό σώμα τής Έιραρχίας. Χαράσσει μελανές γραμμές στή σελίδα, πού ύποσχέθηκε ό κ. Χριστόδουλος νά τή γράψη μέ φωτεινά καί άκατηγόρητα γράμματα. Άποδεικνύει, ότι καί ό σημερινός Άρχιεπίσκοπος είναι κρίκος τής εκτροπής, πού δρομολόγησε ό μακαρίτης Σεραφεϊμ καί πού δέν κατάφερε ούτε καν επιχείρησε-νά αναστρέψη ό διάδοχός του.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Τί όνειρεύεται νά μεταγγίση ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στήν Ένωμένη Εύρώπη;

Μήπως τήν τέχνη καί τό μελάνι γιά τίς πλαστογραφίες;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

Ἀνώμαλη προσγειώσει

Ὅριστική ἡ ὑποβάθμισι τοῦ Γραφείου τῶν Βρυξελλῶν

Τό ἀρχιεπισκοπικό ὄραμα.

Τό μεγάλο ὄραμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου ἦταν ἡ αὐτοτελής καί δυναμική παρουσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό κέντρο τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐξελίξεων. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή, πού πάτησε τό πόδι του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, δήλωσε μέ ἔμφασι, ὅτι ἀταλάντευτη πρόθεσί του καί ἀνεπίστροφη ἐπιδιώξι του εἶναι νά ἱδρύσῃ ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος αὐτοτελές γραφεῖο στίς Βρυξέλλες. Γιά νά βρῖσκεται κοντά στό μηχανισμό μελέτης καί προγραμματισμῶν λύσεων τῶν ἀνθρωπολογικῶν προβλημάτων. Γιά νά ἐπηρεάξῃ μέ τή διαλεκτική τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας καί τῆς πλούσιας Ὁρθόδοξης πνευματικῆς ἐμπειρίας ὅλους τοὺς παράγοντες, πού διαμορφώνουν τήν Εὐρώπη τῆς τρίτης χιλιετίας. Καί γιά νά ἀνοίξῃ κανάλια ροῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν πόρων πρὸς τὰ κοινωνικά ἀναπτύγματα τῆς σύγχρονης ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἦ ἔντασι καί οἱ ἀναστολές.

Εἶναι γνωστό, ὅτι στίς ἐπιδιώξεις του αὐτές ὁ κ. Χριστόδουλος βρῆκε ἀντιμέτωπο τόν Πατριάρχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο. Ἐκεῖνος, ξεκινώντας ἀπό τήν παγιωμένη ἀντίληψι τοῦ Φαναρίου, πού θέλει τό Πατριαρχεῖο τῆς ἄλλοτε βασιλεύουσας ὡς δευτερο Βατικανό, μέ τό προνόμιο νά κινῆται στόν οἰκουμενικό χῶρο ὡς τό ἡγετικό κλινάκι ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων καί νά δικαιούται νά

διαχειρίζεται αὐτόνομα καί ἁ-συνοδικά (δίχως, δηλαδή, τή συναίνεσι καί δίχως τήν φῆφο καί τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν) τὰ γενικά προβλήματα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀντέδρασε βίαια καί κατάφερε νά φρενάρῃ τόν κ. Χριστόδουλο στήν κούρσα πρὸς τίς Βρυξέλλες. Οἱ συζητήσεις, πού ἔγιναν στό μεταξύ διάστημα ἀποδείχτηκαν ἄκαρπες. Οὔτε ὁ κ. Χριστόδουλος τὰ βρῆκε μέ τόν κ. Βαρθολομαῖο. Οὔτε οἱ Μητροπολίτες, ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατάφεραν νά συμφωνήσουν μέ τοὺς Μητροπολίτες, πού ἔστειλε τό Φανάρι στήν Ἀθήνα γιά συζήτησι καί ἐπίλυσι τῆς διαφορᾶς.

Καί τελευταῖα, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης ἐπισκέφθηκε ἐπίσημα (καί μάλιστα ὡς ἀρχηγός κράτους) τήν ἐλληνική πολιτεία καί τήν ἐλληνική Ἐκκλησία, ἔγινε ἰδιαίτερη προσπάθεια, νά μή σκιαστῇ ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν φιλοφρονήσεων καί τῶν τεχνητῶν ἐκδηλώσεων ἀδελφικῆς κοινωνίας καί ἀγάπης, μέ τήν ἀναφορά στά ἀκανθώδη θέματα τῶν δυὸ γραφείων, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στίς Βρυξέλλες καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως στήν Ἀθήνα.

«Ὡδυνεν ὄρος καί ἔτεκε μῦν».

Ἀναπάντεχα καί παράδοξα, λίγες μέρες μετά τήν ἀναχώρησι τοῦ Πατριάρχου καί μετά ἀπό συνεδρίασι τῆς Διοικητικῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνακοινώθηκε ἐπίσημα, ὅτι ἡ Σύνοδος ἀποφάσισε ὁριστικά

τήν ἴδρυσιν τοῦ αὐτοτελοῦς γραφείου στίς Βρυξέλλες καί ἐνέκρινε καί τό θεσμικό πλαίσιο τῆς λειτουργίας του. Καί τό φάκελλο τόν παρέπεμψε στήν προσεχῇ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, γιά ὀριστική ἔγκρισιν καί ὑλοποίησιν.

Μιά πρόχειρη, ὅμως, μελέτη τῶν λιγοστών στοιχείων, πού ἡ (κατά τά ἄλλα φλύαρη) γραμματεία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἄφησε νά διαρρεύσουν στίς καθημερινές ἐφημερίδες, πείθει, πῶς ἐδῶ ἔχουμε ἕνα φιάσκο. Ὁ, γιά νά τό περιγράψουμε παραβολικά, «ῶδυνεν ὄρος καί ἔτεκε μῦν».

Τό γραφεῖο, πού ἱδρύεται στίς Βρυξέλλες, μέ ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί μέ τήν ἐνδεχόμενη ψῆφον ὁλόκληρης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δέν ἔχει καμμιά σχέσιν μέ αὐτό, πού ὑποσχέθηκε ὁ κ. Χριστόδουλος στόν ἐνθρονιστήριο λόγο του καί πού φάνηκε νά τό παλεύη ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Ἀπό αὐτοτελές γραφεῖο ἐκπροσωπήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό διοικητικό κέντρο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ὑποβαθμίστηκε καί ἐκφυλίστηκε σέ ἕνα σωματεῖο, ἀπό τά χιλιάδες, πού ἐγκρίνονται καί λειτουργοῦν σέ ὅλες τίς χῶρες τοῦ κόσμου.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ σωματείου.

1. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος θυμήθηκε τόν τίτλον τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ, πού εἶχε ἱδρύσει στό Βόλο. Καί ὠνόμασε τό γραφεῖο τῶν Βρυξελλῶν «Ὁρθόδοξη μαρτυρία». Μετέφερε, δηλαδή, τό ἐπαρχιακό ἴδρυμα τοῦ Βόλου στό κέντρο τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀποφάσεων. Χωρίς νά εἶναι θεσμικά προσαρτημένο στό μηχανισμό τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως. Ἀλλά ὡς φορέα ἰδιωτικό, πού μοναδικό σκοπό ἔχει τήν προσφορά μιᾶς μαρτυρίας.

2. Τό ὅτι τό νέο αὐτό ὑποτονικό κατασκευάσμα δέν ἔχει καμμιά λειτουργική σχέσιν μέ τό μηχανισμό τοῦ «καινοφανοῦς» θεσμοῦ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἀποδεικνύεται σαφέ-

στατα, ἀπό τήν ἀναφορά τῶν διατάξεων τῆς Βελγικῆς νομοθεσίας, στίς ὁποῖες πρόκειται νά θεμελιωθῇ ἡ ἴδρυσιν καί ἡ λειτουργία τοῦ καινούργιου σωματείου. Δέν ἀναφέρεται καμμιά διάταξι κανονισμῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως. Τό σωματεῖο θά εἶναι μή κερδοσκοπικό καί θά διέπεται ἀπό τίς διατάξεις τῶν βελγικῶν νόμων τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1919, ὅπως τροποποιήθηκαν ἀπό τό νόμον τοῦ 1954.

Καί μόνο ἡ μνημόνευσι τῶν ἡμερομηνιῶν, κατά τίς ὁποῖες ἐκδόθηκαν οἱ σχετικοί νόμοι τοῦ βελγικοῦ κράτους, ἀποδεικνύει, πῶς δέν ἔχουν καμμιά σχέσιν μέ τήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωσιν. Ἀσφαλῶς θά πρόκειται γιά τοὺς νόμους, πού διέπουν τήν ἴδρυσιν καί τή λειτουργία τῶν σωματείων ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Σ' αὐτές τίς διατάξεις θά στηρίξῃ τό νέο κατασκευάσμα τοῦ ὁ κ. Χριστόδουλος. Καί ἕνα τέτοιο γραφεῖο θά ἱδρῇ. Δηλαδή, γιά νά τό ποῦμε ἔτσι, πιό λαϊκά, κάτι σάν «Ἐξωραϊστικός Σύλλογος Ἀγουλινίτης».

Ἡ εὐθύνη τῆς Ἱεραρχίας.

Εἶναι ἀπόλυτα βέβαιο, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος θά ἐμφανιστῇ στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας κατά τόν προσεχῇ Ὀκτώβριον καί θά θριαμβολογήσῃ. Θά παρουσιάσῃ ὡς μεγάλο ἐπίτευγμα τῶν ἀκάματων προσπαθειῶν του τήν ἴδρυσιν τοῦ νέου αὐτοῦ (ἐξαμβλωματικοῦ) γραφείου στίς Βρυξέλλες καί θά ζητήσῃ τήν ἐπικύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Οἱ Ἱεράρχες, πού ἔχουν ὡς σύνθημά τους νά λένε πάντοτε καί ἀνεξέλεγκτα, τό «ναί» στίς προτάσεις τοῦ πρώτου, θά σηκώσουν ἀμέσως τό χέρι καί θά ἐπευφημήσουν τήν κατάκτησιν(!). Οἱ ἄλλοι, οἱ ἀνυποφίαστοι, θά ρίξουν μηχανικά τήν ψῆφον τῆς ἐγκρίσεως, χωρίς νά σκεφθοῦν, ὅτι πρέπει νά ζητήσουν ἐξηγήσεις. Καί ἔτσι, θά συνταχθῇ τό ἐπίσημον ἀνακοινωθέν, τό ὁποῖον θά ἀναγγέλλῃ στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι τά μεγάλα σχέδια τοῦ προκαθημένου μπῆκαν

Ἡ Ἱερὰ Ἑξέταση

Τό Ἐκκλησιαστικό πρόβλημα ἄρχισε πρὶν ἀπὸ ἓνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα μὲ τὴν ἀναίτια καὶ αὐθαίρετη ἐκθρόνιση 12 ἀθῶων ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολιτῶν. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δικτατορίας τοῦ Ἰωαννίδη. Οἱ ἐκθρονισθέντες δὲν δέχθηκαν τὰ τελεσμένα. Μὲ κάθε νόμιμο τρόπο ζητοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ 25 χρόνια τὴν δικαίωσή τους. Οἱ περισσότεροι, παρὰ ταῦτα, κοιμήθηκαν ἀδικαίωτοι. Τὴν εὐθύνη τῆς μὴ ἄρσεως τῆς ἀδικίας, ἀπὸ ζῶντες καὶ κεκοιμημένους, φέρουν στὸ ἀκέραιο τὰ Συνοδικὰ ὄργανα καὶ οἱ Πρόεδροί τους, πού διοικοῦν τὴν Ἐκκλησία, καὶ τὰ ἀρμόδια ὄργανα τῆς Πολιτείας, πού σύμφωνα μὲ τὸν Καταστατικό Χάρτη Τῆς ἐποπτεύουν τὴ λειτουργία Τῆς. Παρὰ ταῦτα, τὸ κατεστημένο αὐτὸ τῆς διαπλεκόμενης ἐξουσίας, πού, φαίνεται, θεωρεῖ ἐπίτευγμα τὴ μὴ ἀπόδοση τοῦ δικαίου, βρίσκει σύμμαχο κάποιο

σκληρὸ πυρήνα στὸν ἀκαδημαϊκὸ θεολογικὸ χῶρο.

Ἰερωμένους, πού ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ἀπὸ τὴν ἀσφαλὴ θέση τοῦ Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς ὑπερασπίζεται τὴν ἐξουσία, ἔχει ἀποφανθεῖ ὅτι στὴν Ὀρθοδοξία δοξάζεται ὁποῖος ὑπομένει τὴν ὅποια ἀδικία τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἀδιαμαρτύρητα καὶ ὄχι αὐτός, πού διεκδικεῖ τὸ δίκιο του. Σὲ ψήφισμα δὲ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ 1994 γιὰ τὸ Ἐκκλησιαστικό, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς καινοφανὴς «διδαχὴ»: «κατὰ τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία καὶ παράδοση οἱ ποινές αὐτές (ἐκθρονίσεις, ἐπιτίμια, κλπ.) ἀποτελοῦν ἀναντίρρηση τὸν ἐσώτατο κύκλο τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς σωτηριολογικῆς της ἀποστολῆς». Οὐδεὶς λόγος ἂν αὐτός, πού τιμωρεῖται, ἔσφαλε ἢ ὄχι. Οὔτε ἂν αὐτός, πού ἐπέβαλε τίς ποινές εἶχε τέτοιο δικαίωμα ἢ ἔκανε ὑπέρβαση

στὸ δρόμο τῆς πραγματώσεως καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι πιά παροῦσα, μὲ ἀποφασιστικὸ λόγο καὶ μὲ δρᾶσι, ἱκανὴ νὰ ἐπηρέαση ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη στὴ διαμόρφωσι τοῦ πνευματικοῦ της προφίλ κατὰ τὴ χιλιετία, πού ἀνατέλλει.

Ἔτσι καὶ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος θὰ εἶναι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος, γιατί κατάφερε νὰ ὑποβαθμίση καὶ οὐσιαστικά νὰ ἐξουδε-

τερώσῃ τὴν ἑλληνικὴ παρουσία στὶς Βρυξέλλες καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, γιατί τὸ ὄνειρό του ὑλοποιήθηκε (ἔστω καὶ μὲ τὸν ἐπαρχιωτισμὸ τῆς Βολιώτικης «Ὀρθόδοξης Μαρτυρίας») καὶ ὁ λαὸς θὰ μπορῇ νὰ ἀναπαυθῇ, ἢ, μᾶλλον, νὰ κοιμηθῇ ἡσυχος μὲ τὴ σκέψι, ὅτι ὅλα στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πορεύονται καλὰ καὶ ἡ νέα σελίδα εἶναι γεμάτη ἀνθοπέταλα καὶ δάφνες.

έξουσίας. Για τούς Ἡρακλείς τοῦ αὐταρχικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου εἶναι ἀρκετό ὅτι κρατάει τή σπάθη τῆς ἐξουσίας. Μὲ ἄλλα λόγια, ἐνῶ μιά τυραννική κοσμική ἐξουσία ἐξουδετερώνει τούς ἀντιπάλους της εἴτε γιὰ νά στερεωθεί εἴτε γιὰ νά ἐκδικηθεῖ, ἀπλᾶ καί μόνο γιατί διαθέτει τήν ἀπαιτούμενη, χωρίς ἠθικές ἀναστολές, δύναμη, ὁ αὐταρχισμός στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅταν κάνει τό ἴδιο, διαπνέεται, τάχα, ἀπό τόν Εὐαγγελικό νόμο τῆς ἀγάπης, τῆς ἐντιμότητος, τοῦ σεβασμοῦ τῶν Πατερικῶν θεσμῶν, ἔχει «ἀνώτερους» στόχους: νά σωθοῦν καί νά δοξασθοῦν τά θύματά του! Ὁ μακρυνός ἀπόηχος τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, πού ἔκαιγε τά θύματά της ἐπὶ τῆς πυρᾶς γιὰ νά σωθεῖ ἡ ψυχὴ τους, εἶναι ἐμφανὴς στή συλλογιστική τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου καί τῶν Ἡρακλέων του. Μὲ τέτοια «βαθεῖά θεολογία» περνᾷ ὁ λαός ἀπὸ πλῦση ἐγκεφάλου.

Ὁ πιστός, ὁ πολίτης αὐτῆς τῆς χώρας, ἀπορεῖ: Δέν ὑπάρχει κάποια δύναμη δικαιοσύνης, μέσα στήν ὑποτιθέμενη εὐνομούμενη χώρα μας, γιὰ νά ἐπιβάλει τό σεβασμό τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, πού βάνουσα προσβάλλεται στό πρόσωπο τῶν ἐκθρονισθέντων Μητροπολιτῶν; Καί μάλιστα μέσα στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ ἐκκλησιαστική δικαιοσύνη ὑπηρετεῖ τυφλά, μέ παροδίες δίκης, τήν σκοπιμότητα τῆς ἐξουσίας, ἢ τήν κάλυψη ἀρχιερατικῶν παρεκτροπῶν, μέ γνώμονα τό φιλάδελφο. Ἀντίθετα, οἱ 12 Μητροπολίτες διώχθηκαν, χωρίς νά ἔχει διατυπωθεῖ ἐναντίον τους ἀπὸ καμιά πλευρά κατηγορία γιὰ οικονομικές ἀτασθαλίες, ἢ ἠθικές παρεκτροπές, ἢ γιὰ νοθεία τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Ἡ μόνη κατηγο-

ρία πού ἐκτοξεύεται ἐναντίον τους εἶναι ὅτι δέν ἀποδέχονται τίς εἰς βάρος τους ἀντικανονικές συνοδικές ἀποφάσεις καί ζητοῦν μέ κάθε νόμιμο μέσο τήν ἐξάλειψή τους. Τό νά ζητᾷ, ὅμως, δικαιοσύνη σέ καμιά περίπτωση δέν μπορεῖ νά εἶναι ἀδίκημα. Μιά τίμια δίκη ζητοῦν. Δικαίωμα πού κάθε κάτοικος αὐτῆς τῆς χώρας ἔχει. Καί ὅμως, οἱ διωχθέντες Μητροπολίτες προβάλλονται ἀπὸ τά χαλκεῖα τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραπληροφορήσεως ὡς πείσμονες θρονομανεῖς, πού τολμοῦν νά ἔρχονται σέ ὀξεία ἀντιπαράθεση μέ τήν Ἐκκλησιαστική Διοίκηση, μιά Διοίκηση, λένε, ἐξ ὀρισμοῦ ἀγαθή, εὐνοϊκά διατεθειμένη ἀπέναντί τους καί μέ πλήρη κατανόηση γιὰ τό πρόβλημά τους, γιὰ λόγους μόνο καί μόνο στείρας ἀντιπολιτεύσεως.

Τή λειτουργία τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως καί τήν ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης στό χώρο αὐτό τίς διέπουν σαφεῖς Νόμοι. Καί οἱ Νόμοι αὐτοὶ καταστρατηγοῦνται. Πολλές φορές ἡ Πολιτεία ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα. Τό ἴδιο καί ἡ Δικαιοσύνη τῆς χώρας μας. Ἄν ἐξαιρέσουμε κάποιες φωτεινές ἐνέργειες ἀπὸ τό χώρο τῆς Δικαιοσύνης, πού κάποιοι τίς ἐπνίξαν πρὶν καρποφορήσουν, τό θλιβερό εἶναι ὅτι, ἡ κρατική ἐξουσία καί ἡ Δικαιοσύνη τῆς χώρας μας στήριξαν τυφλά τό ἐκκλησιαστικό κατεστημένο στίς ἄνομες ἐπιλογές του. Ἀξιοδάκρυτη εἶναι ἡ ἀπόφαση τῆς ὀλομέλειας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πού ἀρνήθηκε νά ἐλέγξει τίς πράξεις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καί Πολιτικῆς Διοικήσεως, μέ τίς ὁποῖες κηρύχθηκαν ἔκπτωτοι οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἀπὸ τούς 12 Μητροπολίτες. Καί τό ἔκανε ἐν γνώσει τοῦ ὅτι δέν ἀποδίδει δικαιοσύνη.

Σύμβουλος του Σ.τ.Ε., μετά τη διάσκεψη, κατά την οποία έλαβαν την παραπάνω απόφαση, δήλωσε: «Θυσιάσαμε τους τρεις Μητροπολίτες για την γαλήνη της Έκκλησίας και της Πολιτείας». Η Δικαιοσύνη στην Πατρίδα μας φαίνεται ότι, αντί να δικάσει, προτίμησε να ξορκίσει τό «κακό» με ανθρωποθυσίες! Όπως οι μάγοι των αγρίων φυλών.

Τό πνεῦμα τῶν Συντακτικῶν Πράξεων 3 καί 7 τῆς Δικτατορίας ὑποβόσκει σέ ὅλες τίς ἐνέργειες τῶν δημοκρατικῶν Κυβερνήσεων τῆς 25ετίας. Πολλοί ἀπό τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση καταπάτησαν τοὺς Νόμους, πού διέπουν τήν διοίκηση καί τήν ἀπονομή τῆς Δικαιοσύνης στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο. Οὐδεὶς διώχθηκε. Μᾶλλον καλύφθηκε καί διευκολύνθηκε ἀπό τήν συντεταγμένη πολιτεία στό φθοροποιό ἔργο του. Ἀντίθετα, διώκονται συνεχῶς καί ἀνηλεῶς, ὅσοι ὅλα αὐτά τά χρόνια διαμαρτύρονται γιά τίς παρανομίες καί τίς πάσης φύσεως ἀθλιότητες στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει περιέλθει σέ δεινή ὄντως θέση. Εἶναι αὐτή πού ὑποφέρει καί ὄχι μόνο οἱ διωχθέντες Μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι ὡς ἄνθρωποι παρέρχονται. Καί ὑποφέρει γιατί ὅλες αὐτές οἱ ἐνέργειες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου, πού στά μάτια τοῦ σύγχρονου κόσμου Τήν ἐκφράζουν, ἀποτελοῦν ἐκφυλισμό τοῦ κηρύγματός Της. Νοθεία τοῦ Ὁρθοδόξου βιώματος καί ἡθους. Εἶναι ἀδιανόητο μιά Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία νά πορεύεται ἔτσι. Δέν εἶναι δυνατό νά ἀνέχεται τήν διολίσθησή Της πρὸς ἓνα μεσαιωνικοῦ τύπου ἰσχυρό καί φανταχτερό παπισμό, πού ἐδράζεται σέ σκοπιμότητες, συναλλαγές καί σκοτεινά παρασκήνια.

Τά συνειδητά μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά κάνουμε τίς ἐπιλογές μας. Ἐνα νέο σχετικά μέλος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὁ ὁμότιμος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Western Ontario τοῦ Καναδᾶ William Bush, ὁ ὁποῖος ἀπὸ Ρωμαιοκαθολικὸς ἔγινε Ὁρθόδοξος τό 1967, γράφει: «Οἱ ἐσωτερικὲς διαιρέσεις καί ἡ πάλι μέ δαιμονικὲς δυνάμεις (μέσα στὴν Ἐκκλησία) συνεχίζουν νά ἀποκαλύπτουν στὴν προσευχόμενη ψυχὴ ποιοὶ ἀκριβῶς ὑπῆρξε πάντοτε τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ: ἓνα μυστήριο γεμάτο ἐπώδυνη ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας γιά τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἀλήθεια, πού θησανρίζεται, διακηρύσσεται καί σαρκώνεται στὴ ζωὴ τῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, καθὼς συμμετέχουν στίς θεῖς ὁδύνες Της γιά χάρη ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας» (The mystery of the Church, The Cristian Activist, Vol. 13, Winter/Spring 1999).

Οἱ Μητροπολίτες, πού σηκώνουν τό διωγμὸ τῆς 25ετίας καί ὅσοι μέ τὸν α' ἢ β' τρόπο ἔχουν συμπαραταχθεῖ καί ὑποφέρουν μαζί τους, ἡ πρόκειται νά συμπαραταχθοῦν, σέ τελευταία ἀνάλυση συμμετέχουν στίς θεῖες ὁδύνες τῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου νά δώσει τὴ μαρτυρία Της γιά τό πραγματικό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν σύγχρονο κόσμο γιά χάρη ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Τό πρόσωπο ἐκεῖνο, τοῦ Ὁποίου τό ὄνομα «βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσιν» ἀπὸ πολλὰ συμβαίνοντα στόν ἐκκλησιαστικό μας χῶρο. Ἀπὸ τὴν ἱεροεξεταστικὴ παραθεολογία τῆς διαπλεκόμενης ἐξουσίας, πού τὸν διοικεῖ.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ΤΟ ΧΑΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΥ

Ε"νας δημοσιογράφος, πού υπηρέτησε μέ πάθος τό φαῦλο ἐκκλησιαστικό κατεστημένο, ανέσυρε, πρίν λίγο καιρό, μέ τή γραφίδα του, τό βαρύ παραπέτασμα καί ἄφησε νά φανῇ τό τρομακτικό καί ἀποκρουστικό χάος τοῦ δεσποτικού παρασκήνιου. Πρόθεσί του δέν ἦταν νά ἀποκαλύψῃ τήν τραυματική περιθωριοποίησι τῶν θεσμῶν καί τή δυσλειτουργία τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Ἀποκλειστικός του στόχος ἦταν, νά ὑψώσῃ στό βᾶθρο τοῦ δημοσιογραφικοῦ πανθέου τόν πάτρωνα τοῦ δημοσιογράφου, πού πέρασε ἀπό τήν πύλη τοῦ τάφου, γιά νά λογοδοτήσῃ στό ἀδέκαστο βῆμα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά, καθὼς ἐπιδόθηκε στήν ἱστορίῃ τῶν κατορθωμάτων τοῦ σεπτοῦ του δασκάλου, τοῦ δημοσιογράφου τῆς σημαίας εὐκαιρίας, τοῦ Σπύρου Ἀλεξίου, ἀκούμπησε τό δάχτυλο σέ πληγές, πού κατατρώγουν τίς σάρκες τῆς Ἐκκλησίας καί ὑποβαθμίζουν τή ζωτικότητα τῆς.

Κάποιοι ἀπό μᾶς, τοὺς ὑπηρετές τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, πού βιώνουμε ἀπό κοντά τήν ἀθλιότητα καί γευόμαστε ἄκρατο τόν κρατήρα τῆς πικρίας, δίνουν κατὰ καιροὺς στή δημοσιότητα δελτίο ἐπικινδυνότητας καί καλοῦν τό λαό σέ ἐγρήγορσι καί ἀγώνα. Τό σάλπισμα, ὅμως, αὐτό, τό ἀντιμαχόταν καί τό ἀντιμάχεται ἡ εὐχούμενη νομενκλατούρα. Ὅλοι αὐτοί, πού μοιράστηκαν τήν ἐξουσία καί τίς προσόδους τῆς ἐξουσίας, φωνασκοῦν ἐπὶ εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια καί σέ ὅλους τοὺς τόνους, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική διοίκησι κυλάει ἡρεμα στίς τροχιές τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Πατερικῶν προδιαγραφῶν. Ἀπρόσμενα, ὥστόσο, ὥστε ἀπό τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια τῆς καυχήσεως καί τῆς μεθοδευμένης παραπληροφορήσεως, ἤρθε ὁ δημοσιογράφος, πού υπηρέτησε τό κατεστημένο, νά σηκώσῃ τό βῆλο τῆς καμαρίλας καί νά ἐμφανίσῃ τὰ πρόσωπα καί τίς σκηνοθεσίες τῆς ἀνωμαλίας.

Θά μεταφέρω αὐτούσια μερικά ἀποσπάσματα, ἀπὸ τό χαρακτηριστικό ἄρθρο τοῦ δημοσιογράφου Καλοκαιρινοῦ, πού σηματοδοτοῦν τήν ἐκτροπή, τόν ἐκφυλισμό καί τήν ἐκκοσμίκευσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

1. Ἡ ἀνάδειξι τοῦ Σεραφείμ.

Γράφει ὁ Καλοκαιρινός:

«Τό 1973, τέλη Νοεμβρίου, δέχθηκε (ὁ Ἀλεξίου) ἓνα τηλεφώνημα ἀργά τό βράδυ.

-Σπύρο, θά'ρθω τώρα σπίτι σου...

-Ἐλα δεσπότη μου...

Πρέπει νά σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι ἐπὶ δεκαετίες τό διαμέρισμα τοῦ 4ου ὁρόφου τῆς ὁδοῦ Νίκης 15, ἦταν κέντρο συζητήσεων ἀλλά καί χώρος ἐξελίξεως πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καί γεγονότων.

Πῆγε λοιπόν ὁ δεσπότης ἀργά τό βράδυ στό σπίτι τοῦ Σπύρου Ἀλεξίου. Καί δέν ἦταν ἄλλος, ἀπὸ τόν Μητροπολίτη Ἰωαννίνων Σεραφείμ Τίκα, τόν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο. Φίλος ἀπὸ χρόνια, τοῦ ἐκμυστηρεύτηκε: «Μέ φώναξαν νά τοὺς ὀρκίσω Σπύρο. Ἐσύ τί λές;».

-Τί νά σοῦ πῶ δεσπότη μου, θά ρισκάρεις. Μπορεῖ αὔριο νά εἶσαι Ἀρχιεπίσκοπος ἢ νά πᾶς στό σπίτι σου. Νά χάσεις καί τὰ Γιάννενα.

-Θά τολμήσω ρέ Σπύρο, γιά νά καθαρίσουμε τήν ὑπόθεση. Βρώμισε τό πρᾶμα. Πρέπει νά ἐπανέλθῃ ἡ Ἐκκλησία στόν κανονικό της ρυθμό. Θά τολμήσω καί ὁ Θεός βοηθός.

Καί τόλμησε ὡς γνωστόν ὁ Σεραφείμ. Ὅρκισε τήν κυβέρνησι Γκιζίκη καί ἐκλέχθηκε στίς 12 Ἰανουαρίου 1974 Νόμιμος καί Κανονικός Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος».

Τό ἀπόσπασμα εἶναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικό. Ἀποκαλύπτει πῶς ἐγίνε, μέσα

στό σκοτάδι της δεύτερης δικτατορίας, ο Σεραφείμ Ἀρχιεπίσκοπος. Ἡ ἐκλογή του ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας του μέ τό καθεστώς τῆς δεύτερης δικτατορίας. Προηγήθηκαν συνεννοήσεις. Προβλήθηκε μέ τήν ὀρκωμοσία τῆς δικτατορικῆς κυβερνήσεως Γκιζίκη. Μεθοδεύτηκε μέ τόν ἐκκλησιαστικό διχασμό καί μέ τόν ἀκρωτηριασμό τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας. Καί πραγματοποιήθηκε μέ τίς ἀπροκάλυπτες συναλλαγές καί τίς παροχές ὠφελημάτων στούς λίγους Ἱεράρχες, πού προθυμοποιήθηκαν νά τόν ψηφίσουν.

Ὅλα ὅσα ἔχουν λεχθῇ στή διαδρομή τῶν εἰκοσιπέντε χρόνων, γιά κανονική ἐκλογή καί γιά νόμιμη ἀνάδειξι τοῦ Σεραφείμ, εἶναι ἕνας μύθος, πού κοινορτοποιεῖται ἀπό τόν ἴδιο τόν ἐκπρόσωπο τοῦ σχηματισμοῦ τῶν κολάκων του.

2. Ἡ βακτηρία τοῦ ἀνάπηρου κατεστημένου.

Γράφει στή συνέχεια ὁ Καλοκαιρινός:

«Ὁ Ἀλεξίου τόν βοήθησε μέ ὅλες του τίς δυνάμεις, εἰδικά ἀπό τή μεταπολίτευση καί μετά. Καί ἀπό τίς ἐφημερίδες «Καθημερινή» καί «Βραδυνή» πού ἔγραφε, ἀλλά καί μέ τό κύρος του, εἰδικά στόν πολιτικό κόσμο. Ἡ ἀμφισβήτηση τῶν πολιτικῶν γιά τόν νέο Ἀρχιεπίσκοπο ἦταν μεγάλη τότε. Ἦταν γι' αὐτούς νόμιμος, ἀλλά προήρχετο μέσα ἀπό διαδικασίες, στίς ὁποῖες εἶχε ἀναμιχθεῖ καί ἡ δικτατορία. Ἡ πρώτη μεσολάβηση πού ἔκανε, ἦταν νά ἐνημερώσει τόν Κωνσταντῖνο Καραμανλῆ. Πῆρε μάλιστα τόν Σεραφείμ καί ἀφοῦ ἔκλεισε ραντεβού μέ τόν πρωθυπουργό, τόν πῆγε στή Μεγάλη Βρετανία ὅπου ἔμενε. Ἐξομάλυνε τίς σχέσεις, ἄμβλυνε μέ τόν λόγο καί τήν παρουσία του τίς ἀντιπαράθεσεις καί δημιούργησε θετικό κλίμα.... Καί ὁ Ἀλεξίου ἐπαιξε σημαντικό ρόλο στό νά ψηφιστεῖ τό 1977 ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ βάση τόν ὁποῖο διοικεῖται μέχρι σήμερα».

Καί μόνο αὐτή ἡ μαρτυρία ἀρκεῖ γιά νά καταδείξῃ καί τήν ἀνεπάρκεια τῆς προ-

σωπικότητος τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ καί τούς ρόλους, πού εἶχε σφετεριστῇ τό παρασκήνιο. Ἕνας δημοσιογράφος, πού εἶχε ἐπαγγελματοποιήσει τό λειτουργημά του, ἀνελάμβανε πρωτοβουλίες ἀποφασιστικές. Ἐπαιρνε παραμάσχαλα τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τόν κουβαλοῦσε γιά νά τόν παρουσιάσῃ στόν πρωθυπουργό, συνηγορώντας γιά τήν ἐξουδετέρωση τῶν ἐπιβαρυντικῶν στοιχείων, πού τόν ἔφερναν συνοδοιπόρο καί συνεργάτη τῆς δικτατορίας. Καί ἔβαζε στό περιθώριο τούς μόνους ἀρμόδιους, ὅλους τούς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῇ Ἑλλάδος, πού συγκροτοῦσαν τή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας καί, ὑποτίθεται, ὅτι εἶχαν ἀποφαστική γνώμη γιά τά καίρια προβλήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

3. Γιά τίς «προγραφές» τῶν δώδεκα Μητροπολιτῶν καί τό ρόλο τοῦ δημοσιογράφου Ἀλεξίου δέ θά ἀπασχολήσω τούς ἀναγνώστες μου. Πρίν λίγο καιρό, τακτικός συνεργάτης τῆς «Ἐλεύθερης Πληροφόρησης» παρουσίασε τά σχετικά ἀποσπάσματα τοῦ ἄρθρου τοῦ Καλοκαιρινοῦ καί ὑπογράμμισε τίς πληροφορίες, πού σχετίζονται μέ τή βάνυση αὐτή παραβίασι καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς στοιχειώδους ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας. Καί οἱ ἀναγνώστες μας παρακολούθησαν, μέσα ἀπό τίς γραμμές τῶν ἀποσπασμάτων, τό χοντρό παιχνίδι τῶν συναλλαγῶν, τήν ἀναισθησία τοῦ ἀρχιερατικοῦ χρέους καί τήν ἀνάμιξι τῶν ἐξωσυνοδικῶν παραγόντων, πού στόχευαν στήν ἐξυπηρέτησι τῶν δικῶν τους συμφερόντων.

Τό γεγονός εἶναι, ὅτι ὁ δημοσιογράφος Καλοκαιρινός, ἄθελα, ἔφερε στήν ἐπιφάνεια περιστατικά καί ντοκουμέντα, πού οἱ ὑπεύθυνοι δράστες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας ἀγωνίζονται νά τά κρατήσουν μυστικά. Καί αὐτά τά ντοκουμέντα, ὅπως δῆποτε, θά τά ἀξιοποιήσῃ καί θά τά καταγράψῃ ὁ ἱστορικός, πού θά σκύψῃ νά μελετήσῃ τή σκοτεινή περίοδο τῆς θητείας τοῦ ἀπό Ἰωαννίνων Σεραφείμ στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο.

‘Ο δίσκος του Παναγίου Τάφου

Διαβάζω την έφημερίδα και αϊφνιδιάζομαι. Ρωτάω τά μάτια μου: Βλέπετε καλά; Ή μήπως πρέπει να έπισκεφθώ τόν όφθαλμίατρό μου;

Τήν άντικανονικότητα και την παρανομία της έκλογής του Ίγνατίου Λάπα την πλήρωσε τελικά... ό Πανάγιος Τάφος. Καί όχι μόνο. Διαβάστε και σεις τό σχετικό ρεπορτάζ και άν μπορήτε, μείνετε στην κατάσταση της νηφαλιότητας. Σας μεταφέρω την πληροφορία, όπως τή διάβασα και έγώ:

«‘Ο Θεοφιλέστατος Διαυλείας κατέδωσε γραπτές εξηγήσεις στη ΔΙΣ για τό θέμα των εξόδων που έγιναν από τόν τραπεζικό λογαριασμό 146/75/1897-82, που είχε δημιουργηθεί από μεταφορά χρημάτων από τό λογαριασμό δισκοφορίας ύπέρ του Παναγίου Τάφου και της Ίερās Μονής Σινά και τόν όποϊόν ό ίδιος διαχειριζόταν. Συγκεκριμένα ό κ. Δαμασκηνός φέρεται ότι έδωσε 7,3 εκατομμύρια συνολικά από 30.8.1994 έως 21.6.1996 στο Μητροπολίτη Λαρίσης κ. Ίγνάτιο «λόγω μή λήψεως αποδοχών». ‘Ο Μητροπολίτης όμως άρνεϊται ότι πήρε τόσα χρήματα. ‘Ο επίσκοπος Διαυλείας παρουσίασε αποδείξεις, που έχει υπογράψει ό όδηγός του Μητροπολίτη, αλλά αυτός άρνεϊται ότι ή υπογραφή είναι δική του. Ή ΔΙΣ αποφάσισε να παραπέμψει τό θέμα σε ειδικό γραφολόγο και στη συνέχεια να αποφασίσει».

‘Ο λαός έρριξε τόν όβολό του για να ενισχύσει τόν Πανάγιο Τάφο. Που να ξέρει πώς διαχειρίστηκε τό προϊόν του δίσκου ό δεξιότηχνης πλαστογράφος της Ίερās Συνόδου, ό πρώην αρχιγραμματέας Δαμασκηνός Καρπαθάκης; Καί που να ξέρη ακόμα σε ποιά τσέπη τελικά κατέληξαν;

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Δυοϊν θάτερον...».

‘Ο Μακαριώτατος κύριος Χριστόδουλος, πιστός στο σύστημα των κούφιών επαγγελιών, δέν παρέλειψε, κατά τό διάστημα του καλοκαιριού, να επεκτεϊνή τό βεληνεκές των υποσχέσεων του και στην τραυματισμένη και πονεμένη χώρα της Σερβίας και, ιδιαίτερα, στον ήρωα Πατριάρχη της Σερβικής Έκκλησίας.

Από τη Μυτιλήνη, που έτρεξε να ανταλλάξει δώρα με τους άδελφούς Μητροπολίτες και να δεχτή τά ροδοπέταλα της σκηνοθετημένης ύποδοχης, έστειλε μήνυμα άγάπης στο Σέρβο Πατριάρχη. Καί, όπως διοχετεύθηκε στις έφημερίδες, ύποσχέθηκε, ότι «μέσω της ελληνικής Ίερās Συνόδου θα γίνουν εκκλήσεις προς την ΟΥΝΕΣΚΟ και τό ΝΑΤΟ, για την προστασία της ζωής των Σέρβων και για τη διαφύλαξη των χριστιανικών μνημείων, ως άνεκτίμητων κειμηλίων της παγκόσμιας πολιτισμικής κληρονομιάς...».

Έκκλησιαστικοί παράγοντες, που γνωρίζουν τόν τρόπο λειτουργίας του Συνοδικού θεσμού, έθεσαν τό έρώτημα. ‘Ο Μακαριώτατος τη Διαρκή Ίερά Σύνοδο τη διέλυσε στις άρχές Ίουνίου. Έστειλε τους

Τά γεγονότα αποδεικνύουν, ότι πρέπει να έγκατασταθι μόνιμη ύπηρεσία γραφολόγων σε διπλανό κτίριο της Ίερās Συνόδου, για να έλέγχι όλοχρονίς τις πλαστογραφίες και να στέλνη τους πλαστογράφους στον Εισαγγελέα.

Μόνο, που δέν ξέρουμε, άν μετά την ίδρυσι αυτής της ύπηρεσίας θα μείνη κανένας μεγαλόσχημος ρασοφόρος στη θέσι του. Καί άν θα μείνη και προκαθήμενος στην άρχιεπισκοπική καρέκλα.

Συνοδικούς νά αναπαυθούν καί ἐλευθέρωσε καί τόν ἑαυτό του ἀπό τήν ὑποχρέωσι νά μείνῃ στήν ἔδρα του καί νά ἀσχολήθῃ μέ θέματα τῆς Ἐκκλησίας. Πῶς λοιπόν θά ἔκανε ἐκκλήσεις μέσω τῆς Ἱερᾶς Συνόδου; Ἡ θά ἐνεργοῦσε μόνος του, ὅποτε ἡ ἐνέργειά του δέν θά εἶχε τό βάρος, πού θά εἶχε ἄν ἐκπορευόταν ἀπό τό συλλογικό ὄργανο διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἢ θά ἔπρεπε νά περιμένη τό τέλος Αὐγούστου, πού θά συνεδρίαζε ἡ Σύνοδος, γιά νά εἰσηγηθῇ τήν ἀποστολή τῶν «ἐκκλήσεων» στούς διεθνεῖς ὀργανισμούς. Καί, τότε, ζῆσε Μάν μου νά φᾶς τριφύλλι.

Μέσα στήν ἀγωνία του νά βρῇ ὁ Μακαριώτατος θέμα γιά καινούργια «ἐπαγγελία» καί «προβολή», (ἴσως γιά νά διαλύσῃ τό πυκνό σύννεφο, πού προκάλεσαν οἱ ἀποκαλύψεις τῶν βάρβαρων πλαστογραφιῶν), δέ σκέφτηκε, ὅτι καί οἱ παράγοντες αὐτῶν τῶν ὀργανισμῶν, πού παρακολουθοῦν ἀπό κοντά τοὺς ἑλληνικοὺς θεσμούς, θά ἔμαθαν, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος δέ συνεδρίασε κατὰ τοὺς δυό καλοκαιρινούς μῆνες. Καί θά βρῆκαν τό κλειδί γιά νά ρίξουν στό καλάθι τῶν ἀχρήστων τήν ἐκκλησίαν τοῦ Μακαριωτάτου, πού ἔχει βαπτιστῇ ὡς ἐκκλησίαν ὁλόκληρης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Γιά τοὺς ἀναλυτές.

Ὅσοι ἀσχολοῦνται μέ τήν ἀνάλυσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν εὐρωεκλογῶν, δέν ὑποψιάζονται τό ρόλο, πού ἔπαιξε στή διαμόρφωσιν τῶν τάσεων ἡ πικρία μεγάλης μερίδας τοῦ λαοῦ, γιά τήν ἐξέλιξιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων.

Τό ἐκκλησιαστικό πρόβλημα ξεκίνησε ἀπό τόν μακαριτῇ Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ καί ἀπό τή Χούντα τοῦ Ἰωαννίδη. Ἀλλά στή ροή τῆς εἰκοσιπενταετίας συνειργήσαν στή διατήρησί του καί στήν ἔξαρσί του καί πολιτικοὶ παράγοντες ὅλων τῶν κομματικῶν ἀποχρώσεων. Οἱ φορεῖς τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἔδειξαν ἱκανοποιημένοι μέ τὰ ἐρείπια, πού βρίσκονταν καί πού βρίσκονται, ἀκόμα καί σήμερα, σωρευμένα στήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας καί ἔδωσαν χέρι βοή-

θειας σ' ὅλες τίς αὐθαιρεσίες καί τίς παρανομίες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας. Κανένας τους δέν ἐνωχλήθηκε, ὅταν παραβιάζονταν κατάφωρα οἱ Συνταγματικές ἀρχές καί οἱ διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας. Καί κανένας δέν ἀσχολήθηκε μέ τήν ἐπαναφορά τῆς Κανονικότητας καί τῆς Νομιμότητος στόν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας. Εἶδατε κανένα πολιτικό νά ἐξαγγεῖλῃ κάποιο πρόγραμμα ἢ νά πῇ κάποιο λόγο γιά τήν ἀναστήλωσιν αὐτῶν τῶν ἐρειπίων;

Στίς ἀναλύσεις, πού κάνουν, τῶν ἐκλογικῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πρόσφατων εὐρωεκλογῶν, ἄς ψάξουν νά ἀποκρυπτογραφήσουν τοὺς χώρους, ὅπου ρίχτηκαν τά ψηφοδέλτια ἀπό τή μερίδα τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος, πού ἀποτελεῖται ἀπό συνειδητά καί ἐνεργά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκκλησιαστικό σκυλάδικο.

Τό μεγάλο κατόρθωμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου: Εὐθυγραμμισμένος στήν ἰδεολογία τοῦ Μητροπολίτη τοῦ Πεντχάουζ, κατάφερε νά μετασχηματίσῃ τόν ἐκκλησιαστικό ραδιοφωνικό σταθμό σέ σκυλάδικο. Σέ ἕνα ἀπό τά πολλά σκυλάδικα. Μέ τή μουσική, πού ἐκφράζει τόν ἀποπροσανατολισμό καί τήν ἀποχαλίνωσιν.

Τό πείραμα τό ἔκαναν πρὶν σαράντα περὶπου χρόνια κάποιες Προτεστάντικες ὁμολογίες καί κάποιοι παράγοντες τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Καί ἀπέτυχε παταγωδέστατα. Ἡ νεολαία, ζαθλακωμένη καί μπουχτισμένη ἀπό τόν ἄκρατο ἐρωτισμό, πού προσφέρουν τά σύγχρονα μέσα ψυχαγωγίας καί τά ραδιοφωνικά καί τηλεοπτικά συγκροτήματα, δέν ἐνθουσιάζονταν ἀπὸ τή μεταφορά τῆς ρόκ μουσικῆς στοὺς χώρους τῶν Ναῶν καί δέν ἐπευσαν νά πυκνώσουν τίς τάξεις τῶν ἐκκλησιαζομένων. Σέ κάποιες, μεμονωμένες περιπτώσεις, δέχτηκαν νά στεγαστοῦν στοὺς ναοὺς, νά ἐγκαταστήσουν ἐκεῖ τά μοντέρνα συγκροτήματά τους, νά τραγουδήσουν, νά σκούξουν, νά ἐκδηλωθοῦν ξέφρενα, ἀλλά ὡς ἐκεῖ. Δέν ἀποδέχτηκαν καί τήν πρόσκληση νά δοκιμάσουν τήν ποιότητα τῆς λατρείας καί τή δύναμιν τῆς προσευχῆς.

Καί αὐτά τά πειράματα, τά ἀποτυχημένα καί παρωπλισμένα στό δυτικοευρωπαϊκό

κόσμο, τὰ μετέφερε ὁ κ. Χριστόδουλος, σάν μουχλιασμένο καί ξαναζεσταμένο φαί, στήν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα. Πρόσφερε τὸ σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ γίνη φορέας καί κήρυκας τοῦ πνεύματος καί τῆς πρακτικῆς μιᾶς ἀχαλίνωτης ἠθικῆς, πού ταυτίζει τὴν ἐλευθερία μέ τὴν ἀσυνδοσία καί τὴ διαστροφή μέ τὴν ψυχαγωγία.

Οἱ νέοι ἄνθρωποι, πού ἐκπροσωποῦν τὴν ἰδεολογία τοῦ ἄκρατου σεξουαλισμοῦ καί οἱ ἔμποροι τῆς σάρκας θὰ χειροκροτήσουν τὸν Μακαριώτατο καί θὰ προσθέσουν πόντους στὸν πίνακα τῆς δημοτικότητάς του. Ἀλλά δὲ θὰ πλαισιώσουν τὶς τάξεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Δέ θὰ βιώσουν τὸ ρίγος τῆς μεταστροφῆς. Καί δέ θὰ δοκιμάσουν τὴ λυτρωτικὴ γεῦσι τῆς Εὐχαριστιακῆς ἀναπλάσεως.

Τὸ μόνο, πού θὰ προέλθῃ ὡς ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα ἀπὸ αὐτὴ τὴ διάστροφη στροφή καί τὸν ἐκπεσμό τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποία σοφίστηκε καί μεθόδευσε ὁ Μακαριώτατος, εἶναι νὰ περάσῃ ὁ ἰός τῆς ἐξαθλίωσης καί στὰ καλὰ παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας καί νὰ τὰ μεταγράψῃ στὸ στρατόπεδο τῆς σύγχρονης ἄθης καί ἀνεργμάτιστης νεολαίας.

«Ἀνέκδοτα» καί «ἀνέκδοτα».

Ἀνέκδοτα φρίκης στήν Ἀθήνα. Ἀνέκδοτα χασκοδιασκέδασης στήν Ἀμοργό.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες δέ σταμάτησαν νὰ καταχωροῦν ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ μυστικὴ ζωὴ τῶν δεσποτάδων καί νὰ ξεχνῶνουν τὴ βρωμιά σ' ὁλόκληρο τὸν ἐλληνικὸ χῶρο. Οἱ βιογραφικὲς ἀποκαλύψεις τῆς κυρίας Λούλας καί οἱ πληροφορίες, ὅτι καί ὁ κ. Χριστόδουλος, νεώκοπος προκαθήμενος, ἔοπευσε στὸ Σίγγρι τῆς Λέσβου, ὅπου παραθέριζε καί μάλιστα μέ ἐλικόπτερο, νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία τῆς, οἱ καραμπινάτες πλαστογραφίες, μέ τὸ δείγμα γραφῆς τοῦ μεγάλου πλαστογράφου, οἱ παραπομπὲς τῶν κλεπτῶν τοῦ Προσκυνημάτος τῶν Τερπῶν σὲ τακτικὴ δικάσιμο καί τὰ τόσα ἄλλα, ἀποτέλεσαν ἀνέκδοτα φρίκης, ὑλὸ καυθούζας, μέ τὸ ὁποῖο ποτίστηκε ὁ λαὸς καί ἔνοιωσε νὰ τὸν πνίγουν οἱ πνευματικὲς διοξίνες.

Καί στὸ διάστημα, πού τὰ ἀνέκδοτα αὐτά

τῆς ἔσχατης διαφθορᾶς γέμιζαν τὶς σελίδες τῶν ἐφημερίδων καί τὰ παράθυρα τῶν τηλεοράσεων, ὁ κ. Χριστόδουλος ἔμενε ἀπαθής. Καί ὄχι μόνο ἔμενε ἀπαθής, ἀλλὰ καί ἀπολάμβανε ἄλλα ἀνέκδοτα στίς ψαροταβέρνες τῆς Ἀμοργοῦ. Ἐνα σχόλιο, πού ἔχει καταχωρηθῇ στὴ φιλοχριστοδουλικὴ ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» στίς 14 Ἰουλίου, ἀποτυπώνει τὴν ἀμεριμνησία τοῦ κ. Χριστοδούλου γιὰ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ δεσποτικοῦ ξεπεσμοῦ καί τὴν πλησμονὴ τῆς χαρᾶς του στὰ ποικίλα ἀνέκδοτα, πού συνηθίζει νὰ ἀραδιάζῃ στίς δημόσιες καί στίς ἰδιωτικὲς συνομιλίες του.

Γράφει ἡ ἐφημερίδα: «Μιά ὀλιγομελὴς παρέα «ξεσηκώσε» μιὰ μικρὴ ψαροταβέρνα στήν Ἀμοργό, τὸ μεσημέρι τῆς Δευτέρας. Τὰ ἀνέκδοτα κυριάρχησαν σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος. Δέν ὑπάρχει τίποτα τὸ περίεργο θὰ πεῖτε.

Κι ὅμως, ἡ σύνθεση τῆς παρέας εἶναι αὐτὴ πού κάνει τὴ... διαφορὰ. Στὸ ἴδιο τραπέζι ἦταν λοιπόν ἡ Ντ. Μπακογιάννη, ὁ Β. Μειμαράκης, ὁ Γ. Βουλγαράκης, ἀλλὰ καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Οἱ τρεῖς πρώτοι ἦταν... περαστικοὶ ἀπὸ τὸ νησί, ἐνῶ ὁ τέταρτος περνᾷ στήν Ἀμοργὸ τὶς διακοπὲς του».

Γιατί νὰ ἀσχοληθῇ ὁ Μακαριώτατος μέ τὰ ἀνέκδοτα τῆς βρωμίας, ἀφοῦ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ γεμίζῃ τὸ χρόνο του καί νὰ εὐφραίνεται μέ τὰ ψεύτικα ἀνέκδοτα τῆς ποικίλης σκηνοθεσίας;

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὐλὼν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.